

הטבח היה עלי. איתו היה הכל אחרת. היתה לו תפיסה אחרת של אבהות. עמדתי איתו בקשר הדוק מאוד עד יום מותו.

אבא של פראנסואה הוא הונגרי קתולי במוצאו. הוא עבד כרופא מנתח בירושלים המזרחית ועסק גם בשירה ובתרגום. ב-1970 עזבו הוריו את ירושלים המזרחית ועברו לתוניסיה.

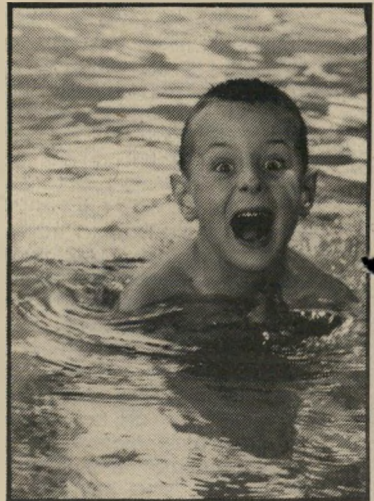
אמא פראנסוין היא צרפתייה, בוגרת האקדמיה לאמנות בפאריס. הבית שבשייח'ג'ירח היווה אחרי 1967 מקום מיפגש לעיתונאים ופולטיקנים.

טינים בעמאן. המישפחה כבר לא היתה פה. הוריי עזבו את ירוש' לים לתוניסיה בראשית שנת ה-70. לאבא היו בעיות עם השגרירות הצרפתית. הוא היה אישיות פעילה בכינוסים ובסימפוזיונים פלסטיניים ואחרי שני הספרים שהוא כתב, שבאחד מהם הוא תיאר, בין היתר, את העינויים של ערביי הגדה עליידי הישראלים בתקופת מלחמת 67, אסר עליו השגריר הצרפתי להיות מעורב בפוליטיקה. אבא העדיף לעזוב את הארץ.

איך תסביר את הויקה הגדולה של אביך לעולם הפלסטיני?
 „איני יכול להשיב בבהירות. אני חושב שהוא עצמו נגדע משרשיו בהונגריה והרגיש כפליט. מעולם לא חשב לחזור לטרנסילבניה, ש' הפכה אחרי מלחמת העולם הר שנייה לרומניה. כניראה שהוא פחד מהשינוי. בירושלים המיוזר חית אנשים מאוד כיבדו אותו. ראשית כרופא. אין להתעלם מה עובדה שהיה כאן חוסר גדול ברו פאים מיקצועיים. חוץ מזה הוא היה איש מאוד הומני — עסק הרבה בכתיבת שירה ובתרגומים. בין השאר הוא תירגם את שירי

„גדלתי עם ילדים ערבים. בבית הספר קראו לי אבורסאלם. לכל ילד היה הכינוי שלו. עם ההורים דיברנו צרפתית ועם אחותי פטריי שיה ואחי סטפן דיברתי ערבית. זה היה טבעי. פטרישיה וסטפן נולדו כאן. היינו צוחקים על אמא שדיברה ערבית במיבטא צרפתי חזק. אבא היה עסוק מאוד, וכימ עט שלא ראינו אותו.

„באותה תקופה היה לנו מעין אב'אומן. ערבי מסילוואן ששמו היה עלי. הוא עבד אצלנו בבית כסבה. עם עלי הכל היה אחרת. היו לו כל הנתונים הטובים של אב ערבי. היתה לו מישפחה מרו' בת ילדים שהיינו צמודים אליה. יחד היינו שוחים בבריכות סילו' אן. הוא זה שגידל אותנו. אמא היום מכחישה את זה. לא שהיא לא אהבה אותנו, אבל היו לה בעיות אישיות משלה.

ביריחו שוחה פרנסואה בו ה', שהגיע לבית'לחם בהיותו בן שנתיים. בבית'לחם נולדו גם אחיו ואחותו.

„את לימודי התיכון עשיתי ב' בית'ספר קאתולי ג'מחור שבב'יי רות. יחד עם בני'העשירים שכל' בנון. אבי רצה שאעשה שם את

האשה ג'קי היא יהודיה אמריקאית. הישראלים חושבים שעשו לי שטיפת מוח. היא אומרת. ג'קי, שהיא מעצבת התילבושות והכרזות של הקבוצה, היא גם השחקנית היחידה בה.

הבגרות הצרפתית. שנאתי את ה' לימודים. זה היה כמו צבא. „כמה זמן נשארתי שם?
 „אל תשאלו אותי על תאריכים. תמיד שיקרתי בקשר לגילי. לא היתה לי ילדות מאושרת. רציתי להיות יותר מבוגר כדי להתחיל לעשות דברים.
 „מתי הבנת שאתה רוצה לע' שות תיאטרון?
 „כשהבנתי שאיני רוצה לעשות משהו אחר. ב-1967 נסעתי לפסי טיבל אוויניון ופגשתי את ה'לי בינג תיאטר. שהגיע בפעם הרא' שונה לצרפת. התגוררתי איתם ב' משך שלושה שבועות ולפעמים הצטרפתי להצגות שלהם. הם היו אנרכיסטים-פציפיסטים, בעלי אור ריינטיציה של תנועה. הראשונים פעיל בהצגה. המיפגש שלי איתם השפיע עלי חזק מאוד. הייתי אפילו קורבן לאלימות פאשיסטית.

חזרה לשייח' ג'ירח
 „מ' אוויניון נסעתי לשטרס' בורג. שם למדתי בבית'ספר דרמתי שנה וחצי. עד שהצטרפתי לתיאטרון השמש של אריאן מנר שקין, אחת מכוכבות התיאטרון הגדולות של זמננו. באותה תקופה היא עבדה בפיגאל והציגה את שייקספיר. בהתחלה עבדתי בתפי אורה ובחשמלאות ואחר'כך התחל' תי לשחק בהמיטבח של ארגול' ווסקר ובליצנים. הצגה שהיא כתי בה וביימה. ב-1970, עונתי אותה. „חזרתי בדיוק לפני, ספטמבר השחור, בתקופה של טבח הפלס'

טנק על המיסגד הנראה ברקע הוא ציור של ג'קי בנוסף לציוריה עמוסה דירתם שבשייח'ג'ירח בכרזות של אלי'חכואתי ובאבזרי תיאטרון.

אחג'יוב אחג'יוב מפרסמת הכרזה של ההצגה ש הועלתה במועדון צותא שבתל אביב לפני כמה שבועות ונתקבלה בהתלהבות רבה עליידי הקה